

Федько, прибулець з інтернету (скорочено)

Сергій Гридін

Сергій Гридін

Федько, прибулець з інтернету

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 1

В одному невеличкому містечку жив хлопець Сашко. Йому було 9 років. Друзі кликали його "Біленький", тому що він мав м'яке хвилясте біляве волосся. Сашко лежав і сумував, бо був останній день зимових канікул. Хлопець згадав, що вчора мама наказувала йому прибрати у себе. Сашко ногою згріб усе, що було на підлозі, під ліжко і ввімкнув свій комп'ютер. Біленький ставився до свого помічника, як до живої людини. Хлопчик часом розмовляв з ним, називав його "моя Залізяка". Хлопець побіг до холодильника взяти ковбаси, аж тут із комп'ютера хтось закричав "Ойойой!". "Видно, звукова карта глючить", — подумав Біленький. Він знав багато мудрих слів, бо його тато "писав" програми, а ще хлопець ходив на додаткові заняття з інформатики, які проводила молоденька симпатична Галина Петрівна.

Підійшовши ближче, хлопчина злякано глянув за стіл, де сиділо дивне створіння: щось середнє між великим черв'яком та поросятком. Істота мала чотири коротенькі лапки, маленький хвостик, велику голову, схожу на драконячу, але з поросячим рильцем. Спиною в неї була різнокольорова, кольори щосекунди змінювались. Істота теж нялякалася і питала, куди це її занесло. Незважаючи на переляк, Сашкові стало смішно. Він узяв із пенала добре нагострений олівець і штрикнув страховисько в бік. Істота закричала не штрикатися і надулася, мов куля. Чудовисько сказало, що воно – страшний комп'ютерний вірус. Сашко знав про віруси і їх шкоду для комп'ютера, тому потягнувся до тенісної ракетки. Створіння враз пожовтіло і заскиглило не бити його, бо від природи воно хороше. Від сміху рука хлопчика опустилася.

Чудовисько трохи заспокоїлось, порожевіло і розповіло свою історію.

Колись він дійсно був звичайним собі комп'ютерним вірусом. Але якось, потрапивши під дію однієї недоробленої антивірусної програми, він набув здатності виходити з віртуального світу. Вночі, коли господарі комп'ютерів уже спали, він тихенько вилазив на білий світ і літав маленькими крильцями містами та селами, горами та лісами. Всі користувачі боялись його й намагалися вижити зі свого комп'ютера, тож йому весь час доводилося кудись тікати. Як його звать – він не знає. Його називали здебільшого не дуже хорошими словами, які при дітях і говорити не

можна. А проте після пам'ятної зустрічі з антивірусною програмою Вірус змінився й почав жити по-новому, він тільки зовні лишився такий негарний, а всередині в нього – добра і ніжна душа!

Хлопець дозволив істоті залишитися і назвав її Федьком, бо дуже схожа була на сусіда з першого під'їзду.

Розділ 2

Федько радісно дивився на Сашка і обіцяв робити, все, що захоче хлопець. Біленький вийшов на кухню, бо зголоднів. Але тільки-но Сашко нагрів собі супчику й зробив бутерброди з ковбасою, в ту ж мить біля нього опинився і Федько. Він був голодний. Поки Сашко відійшов зробити і йому бутерброд, Федько вже доїдав усе, що Біленький наготував для себе.

Зненацька очі у Федька заплющились, і він голосно захропів. Біленький взяв свого нового товариша на руки, заніс до себе в кімнату, поклав на ліжку і турботливо накрив ковдрою. Аж тут пролунав дзвінок: прийшов Сашків найкращий друг Петрик, який ходив разом з ним до школи і жив у сусідньому будинку.

Друзі були різними. Сашко був досить високий, непосидючий і швидкий. А Петрик мав невеликий зріст, кругленьке обличчя з носом-картоплинкою, підстрижене коротким їжачком волосся і був повільним. Зате багато читав і мав відповідь на будь-яке питання. У школі його поважали і називали "Професором". Петрик приніс диск, і очі його світилися справжнім щастям. У нього не було вдома комп'ютера, тому погратися він міг тільки у Сашка.

Петрик влетів до Сашкової кімнати і з розгону гепнувся на ліжку. Але тим місцем, через яке найліпше досягається виховний ефект, він всівся якраз на Федька, що солодко посапував уві сні. Вірус з переляку схопився, підскочив до стелі, вдарився головою і впав прямо на руки Професора. Федько зарепетував, Петрик теж.

Коли Петрик трошки заспокоївся, з цікавістю поглянув на прибульця. Вірус набрав загрозливого червоного кольору і сварився. Професор такого ще не бачив! Справжній Вірус! І в кого? У них із Сашком! От хлопці з класу заздритимуть!

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 3

Згодом Петрик згадав гру про піратів, яку все ще тримав у руках, і друзі, миттю забувши про Віруса, відвернулися до комп'ютера.

Федько лежав на ліжку та насмішкувато дивився на Залізяку. Вірус сказав, що хлопці не вміють розважатися. А хлопці сказали, що Федько – вірус, який тільки все псує.

Страховисько якось дивно посміхнулось, поглянуло на друзів, набрало темносинього кольору, надулося і...

* * *

...Сашко розплющив очі, подивися навкруги і нічого не міг зрозуміти. Він стояв на

березі океану. Вдалині гойдався корабель з білими вітрилами, з гарматами на носі і чорним прапором на вершечку щогли.

Біленький озирнувся і побачив, що біля нього стоїть Професор, але взутий в подерті постоли та вдягнений в якесь лахміття. Ноги й обличчя його були брудні. Професор теж сміявся з Сашка, бо той був у піджаку, чоботях, з хусткою на голові та шпагою.

На пласкій каменюці хлопці побачили Федька. Петрик почав наступати на Федька, розмахуючи руками. Той злетів з каменюки і кинувся тікати, метляючи своїми ніжками та чіпляючись за уламки скель. Федько говорив, що старався для хлопців. Петрик подумав, що буде весело побувати у справжній грі, але спитав, чому він обідранець якийсь, а Біленький виглядає, як франт. Федько пояснив, що це через ставлення до нього: Сашко годував Федька ковбасою, а Петрик сів на сплячого Федька.

Хлопці вирішили оглянути все. Вірус поплентався за ними, не полишаючи скиглити, щоб взяли його на руки. Сашко взяв його на спину. Вірус розповів, що поки хлопці не пройдуть усі рівні, додому не потраплять. Хлопці переглянулись, і в їхніх очах майнула тінь жаху! Вони озирнулись навколо. Корабель, що досі стояв на рейді, розправив вітрила і плив до берега. На носі судна стояла людина з підзорною трубою. Людина розмахувала руками і щось кричала. На її крик на палубу вибігло ще кілька постатей, у їхніх руках поблискували шабляки! Вірус сказав тікати. І друзі майже побігли по стежці. Професор перечитав дуже багато книжок, і знав, що люди на кораблі – пірати.

Друзі вже досить довго йшли вгору. Федько пригрівся на плечах у Сашка і тихенько похропував. Біленький хвалив себе за те, що багато уваги приділяв спорту. Саме тому він міг нести свій вантаж, не відстаючи від Професора. Тим часом Петрик уже ледве тягнув ноги.

Петрик і Сашко вирішили сісти і відпочити.

Розділ 4

Петрик трохи відпочив, а Біленький та Федько спали. Зверху чудернацькі птахи видавали якісь дивні звуки, гули великі волохаті бджоли. Неподалік росли дерева з великими квітами. Над квітами літали великі метелики. Петрик пішов розглянути метеликів і раптом відчув, як земля втекла у нього з-під ніг. Він повис у глибокій ямі. Сашко прокинувся і кинувся на допомогу другові, але зачепився шпагою за корінь дерева, зашпортався та полетів головою вперед прямісінько на повислого в ямі Професора. Він зачепив товариша ногою, і вони дружно гепнули вниз.

Тепер хлопці не знали, як вибратися. Сашко похнюпився і на очах у нього з'явилися сльози. Петрикові стало шкода друга. Згори на них дивився Федько. Хлопці просили допомоги та обіцяли йому щось смачненьке. Федько побіг між деревами, шукаючи якоїсь палиці, щоб простягнути її друзям. Він ще зовсім недалеко відбіг від ями, як зачепився за молоду гілляку. Та спружинила і відкинула Федька прямо в яму.

Сашко обдивився навколо. Їхня пастка нагадувала глибоке відро. Стіни були білими, ніби з крейди, місцями кам'янистими, але крутими. Видертися по них наверх годі було й думати! Професор теж засумував і докоряв собі за те, що пішов дивитися на

тих метеликів. А Федько почав плакати і завивати. І раптом хтось заговорив: "І що тут за сирена під землею завиває?".

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 5

Голос належав якомусь дивному гномові, усьому білому, наче обсипаному борошном. Вуса у карлика закручувались догори, як у козака Запорозької Січі. Очі були маленькими та невиразними. А от вуха! Вони стирчали обабіч голови, як локатори, і ворушилися. Вухань розглядав Сашка, що тримав на поготові шаблю, Петрика і Федька. Коротун сіпнув Федька за лапку і назвав поросятком. Вірус кинувся, як обпечений, підскочив так, що ледь не вилетів із ями, загрозово надувся і був готовий дати відсіч.

Але вухань виявився добрим. Його звали Крейдяник. Він розповів друзям дуже цікаву історію.

Виявляється, що на планеті Земля є зовсім інший паралельний світ, у якому живуть підземні створіння. Вони мають безліч ходів, по яких можна потрапити в будь-яку точку планети. У них навіть транспорт свій є і тунелі-дороги спеціальні! Крейдяник мав якусь табличку "Мобізем-2010", на якій подорожував.

Місце, в яке потрапили хлопці, називалося "Місто Підземних Копачів". Усі його мешканці працювали як бджоли, видобуваючи з глибин корисні копалини та витягаючи їх ближче до поверхні, щоб людям легше було їх знайти. Найкращим працівникам і дарували "Мобіземи".

Вухань захотів показати, як працює "Мобізем". Він відчепив дощечку від пояса, вона дивно затремтіла, зависла в повітрі і подовжилася так, що тепер на ній могли зручно розташуватися четверо пасажирів. Крейдяник вмонтувався спереду і махнув рукою, запрошуючи друзів. Усі всілися і дивна машина зірвалася з місця. Швидкість дійсно була шаленою! А ще рухались вони в повній темряві! Згодом вони вилетіли на поверхню, де їх чекали тепле сонечко та ласкавий вітерець. Задоволений Сашко потягувався, як кіт. Він був би радий кататися так хоч цілий день! А Петрику не дуже сподобалося.

Біленький уявив, як він на всій швидкості підлітає на такій машині до школи, а всі дівчата (особливо Марічка Петренко!) стоять у вікнах з відкритими ротами і проводжають його повним захвату поглядом.

Федька від поїздки нудило, але Крейдяник дав йому шматочок якоїсь сухої кори, яка швидко допомогла. Крейдяник став прощатися з хлопцями. Хлопці подякували милому коротуну, який так вчасно прийшов їм на допомогу.

Розділ 6

Хлопці оглянулися навколо. Вони опинилися на пагорбі, з підніжжя якого і почалися їхні пригоди. Друзі побачили табличку з написом: "Рівень 2". Сашко і Петрик стали думати, що ж їм робити далі. Федько крутився біля них, жалібно поскиглюючи,

бо хотів їсти. Хлопці прилягли відпочити, а Федько почав співати: "Дивлюсь я на небо та й думку гадаю-у-у-у-у-у...".

Професор, дуже здивований, підійшов до Федька і легенько торкнувся до нього рукою. Вірус зненацька замовк і одразу захропів. Хлопці подивились один на одного. Виявилось, що Федько наївся шматків кори, якою лікував прибульця з Інтернету Крейдяник.

Професор і собі з цікавістю спробував шматочок тієї самої кори! У Біленького покотилася слина. Він теж почав їсти кору, яка за смаком нагадувала "Дрогобицьку" ковбасу. Життя нараз здалося прекрасним і веселим! У голові легенько зашуміло, і захотілося зробити щось не таке, як завжди. Хлопці так наїлися кори, що почали витанцьовувати. Вони махали руками, підстрибували, падали і реготали до знемоги. А потім заснули.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 7

Біленький прокинувся у якомусь темному льоху, на стінах висіли ланцюги і канати. Сашко побачив біля себе високого здоров'я, що намірявся штрикнути його вістрям шпаги. На ньому був брудний та обдертий одяг, борода була заплетена у смішні кіски, у вусі висіла велика жовта сережка.

Біленький був прив'язаний мотузкою. Бородатий сказав, що зараз з хлопцями розмовлятиме сам Великий Джек! Пірат пішов до виходу, залишивши бранця лежати на підлозі. Недалеко лежав зв'язаний Петрик, який солодко посапував, а у великій дерев'яній клітці на бочці лежав Федько.

Петрик нарешті прокинувся і оглянувся. Хлопці думали, що робити. Тут прокинувся Вірус. Він намагався просунути рильце між пруттям клітки, ображено сопів і смакав дверцята, сподіваючись їх відчинити.

Біля входу до в'язниці почувся гомін розмови, бряжчання та голосний сміх, що перемежовувався якимись незрозумілими скриками. До печери вдерлись четверо здорованів-піратів. Слідом за здорованями тупотів хтось невисокий, схожий здалеку на хлопчача, і ніс на плечі великого папугу. До нього закричав Вірус: "Тікай, хлопчику!". Здорованям стало смішно, вони розреготалися, бо саме цей коротун-карлик був Великим Джеком. На відміну від інших, на ньому все було чисте та охайне. На правому плечі в нього сиділа зелена папуга солідного розміру.

Папугу звали Гертруда. Карлик запитав її, що робити зі здоров'ям, які розсміялися зі слів Віруса. "Вішати і стріляти, ядро до ніг та в воду!!!" — заверещала папуга. Але карлик вирішив їх просто помучити. Процесія вийшла з печери, а Гертруда підлетіла до Професора, всілась йому на груди та боляче дзьобнула в ніс. Біленький назвав папугу обскубаною куркою. За такі слова Гертруда розпростерла крила, загрозливо поглянула на хлопця, злетіла і спікірувала на Сашка. Хлопчик інстинктивно підняв зв'язані ноги і сильно штовхнув ними пташку. Та кілька разів перекинулася в

повітрі, вдарилася об стіну та впала на бочку, на якій стояла клітка з Федьком. Приголомшений Федько сів, готуючись прийняти люту смерть від хижого пташиного дзьоба.

Розділ 8

Але папузі сподобався Федько. Вона якось миттєво підбралась, по-жіночому швидко поправила розкуйовджене пір'я і вп'ялася поглядом у прибульця. Хоч Федько казав, що він страшний вірус, Папуга говорила, що він зовсім не страшний, а навіть симпатичний, називала його маленьким бегемотиком. Вона наче зашарілася, хоч під пір'ям цього і неможливо було побачити. Папуга говорила ласкавим, тихим голосом, не кидалася ні на кого і ніби навіть пострункішала.

Петрик підморгував Федькові, щоб той скористався нагодою втекти. А коли папуга згадала про їжу, Федько застогнав. На очах у Гертруди з'явилися сльози. Вона відчинила замок клітки. Вірус вийшов, і Гертруда почала його годувати. А Федько аж лиснів від щастя. Не звертаючи уваги на голодних друзів, він мовчки змітав усе, до чого міг дотягнутися, і лише легенько постогнував.

А коли Сашко відкрив рота, щоб і для них попросити щось поїсти, папуга підлетіла та боляче схопила його за вухо. Біленький зойкнув і вирішив відкласти свої бажання на потім. Він заплющив очі та став думати про приємне. В його уяві все та ж Марічка Петренко радісно усміхалася, махала йому руками та запрошувала провести її додому...

Вірус запитав папугу, де ж десерт. Його не було у печері, тому папуга вилетіла на вулицю. Хлопці сказали Вірусу розв'язувати їх. Федько перерізав шаблюкою мотузку Сашка. Уже разом з Біленьким вони звільнили Професора. Хлопці кинулися до їжі та аж замурали від насолоди. Швидко втамувавши голод, вони нарешті згадали, що їх залишили без охорони лише на кілька хвилин. Професор придумав зловити Гертруду.

Коли папуга вернулася, Федько нерухомо лежав на підлозі. Папуга кинулася до нього, розгубивши по дорозі банани. Як тільки Гертруда присіла біля Федька, хлопці миттю затягнули петлю, що оповила її лапу та швиденько обкрутили птаху мотузкою. Посадили її у клітку і полегшено зітхнули. Біленький схопив шпагу, а Професор – невеличку бочечку та велику коробку довжелезних сірників, і хлопці кинулись тікати. Але на виході стояв уже Великий Джек і четверо здорованів.

Всі застигли на місці і чекали, хто зробить перший крок. Сашко підняв свою шпагу і націлив вістря на найближчого пірата. Той поблажливо посміхнувся, дивлячись на маленького хлопчика, який насмілювався йому погрожувати.

Гертруда репетувала. Джек побачив свою улюбленицю й кинувся витягати її з клітки. Але дорогою він послизнувся на банані і впав. Усі чотири пірати кинулись піднімати Великого Джека, повторили його помилку та мальовничо розтягнулися на землі. Біленький кинув шпагу, різко схопив Федька на руки та кинувся до виходу. Професор затримався ще на хвильку, почаклював над бочечкою, і всю печеру враз поглинув густий сивий дим. Друзі помчали щодуху. На галявині вони побачили напис: "Рівень 3".

Розділ 9

Петрик розповів, що у тій бочці був порох, але чомусь не вибухнув, а задимів. Але й це було добре. Друзі зробили імпровізовану постіль і лягли спати.

Першим прокинувся Професор, від холоду. Здригаючись від холоду, хлопець скочив з лежанки і заходився робити фізкультурні вправи, щоб хоч якось розігнати кров. Професор уже бадьоріше обдивився навкруги і був приголомшений побаченою красою. Виявилось, що вночі вони прибігли до озера. Підійшовши до берега, Петрик опустив руку в воду і з подивом відчув, що вона тепла-тепла. Хлопець став хлюпатися в воді. Та коли вийшов з води, одягу не було. Якось не дуже хотілось бігати берегом голяка. Хлопчик нарвав жмут очерету, змайстрував подобу спідниці, обкрутив її навколо талії і пішов будити товаришів. Але раптом побачив маленького чоловічка із геть чорною шкірою та великим списом у руці. На чоловічку був одяг Петрика.

Петрик чимдуж побіг до друзів і розповів, що бачив. Але Сашко і Федько лиш посміялися з його спідниці, а чоловічка ніде не було.

Хлопці пішли до озера, взяли Віруса на руки і почали купатися. Друзі грали у "водяного квачика", ганяли один за одним, бризкались і зовсім забули про всі небезпеки. Згодом Сашко віддав Професору свого камзола, що так пасував до його нової спіднички.

Та раптом Вірус перелякався чогось. Хлопці обернулися і побачили юрбу невідомих чорних створінь. Вони майже всі були в таких самих спідницях, як у Петрика. Кожен із них тримав у руці або сокиру з кам'яним рубалом, або списа з таким самим наконечником. Серед тубільців виділявся один, на якому був одяг Професора.

Пігмеї почали насувати на хлопців. Хлопці закрили очі, щоб не бачити цього страшного видовища. Врятувати їх зараз могло тільки чудо! Коли хлопці розплющили очі, побачили, що Віруса і пігмеїв немає.

Розділ 10

Хлопці стояли, похнюплено опустивши голови: їхній друг у великій небезпеці! По слідах тих людей хлопці рушили прибережною смугою.

Друзі йшли вже досить довго. Ліс змінився на джунглі. Раптом друзі побачили істоту, дуже схожу на дикобраза, але більше половини голок на її спині були відсутні. Невідомий був схожий на облізлого кота. На голову диво-звіра був надітий листок бананової пальми, що нагадував кепку. Праве вухо прикрашало велике кільце. На шії хилитався медальйон, грубо вирізаний зі шматка темного металу. Виявилось, що це місцевий "крутелик". Звір був забіякуватим. Тварину звали Гаматі. Він був дикобразом, що читає реп. Дикобраз пообіцяв допомогти друзям. Дуже сумнівним помічником здавався хлопцям цей облізлий звір. Але дві голови добре, а три можуть зробити справжній переворот! І Професор коротко переказав Гаматі історію викрадення Віруса.

Розділ 11

З добрим провідником дорога здалася хлопцям набагато легшою. Час від часу той, зашпортавшись, видавав приблизно таке: "Що то за дурень цих ям накопав!? Гаматі мало туди не впав! Нехай той парніша мені попадеться! Втікати із джунглів йому доведеться!". Або підбадьорював хлопців, що вже хиталися від знемоги: "Гей ви, слабаки! Мало каші їли? Джунглі – не парк, тут потрібна сила!". Через кущі й ліани, що заважали йти, дикобраз сунув, як бронетранспортер. Після нього залишалася широка вторована стежка.

Хлопці дійшли до великої галявини. На ній було розкидано багато невеликих пірамідок-куренив, з деяких із них тягнувся легенький димок. У дальньому кінці лежали горою величезні каменюки, і саме біля них скупчилась юрба вже добре знайомих пігмеїв. Вони щось кричали і, як можна було розгледіти, потрясали своєю зброєю.

Продираючись крізь кущі та ліани, хлопці й Гаматі майже впритул підійшли до місця збору тубільців. Та раптом за хлопцями з'явився крокодил. З іншого боку йшов старший брат крокодила. Плазуни не спускали з друзів очей. Але Гаматі кинувся бити крокодилів. Хлопці й Гаматі і не помітили, як вийшли на галявину. Їх побачили тубільці.

Раптом якийсь голос наказав тим хлопцям і дикобразу підійти ближче. Дивно, але голос здавався хлопцям знайомим. І хлопці повернулись до небезпеки обличчям. У них вп'ялися голками сотні очей. Тубільці з цікавістю, але дещо насторожено поглядали на невідомих їм людей та дикобраза. На великій каменюці сидів, напевно, вождь племені. Сонце світило з-за його спини, тому розгледіти щось достеменно було неможливо. Але цим вождем виявився... Вірус Федько!

Розділ 12

Тубільці розступилися, пропускаючи хлопців та Гаматі. Федько скотився на землю та кинувся до друзів. Його пика сяяла, шапка смішно трусилась і шелестіла листям, хвостик легенько посіпувався, і весь він виявляв величезну радість від зустрічі. Вірус повернувся до пігмеїв, помахав руками, ніби розганяючи комах, і військо слухняно почало розходитися.

Потім він схопив хлопців за руки та потягнув до найбільшого куреня, що стояв прямо біля купи каміння. Дикобраз, раз по раз оглядаючись, потрохикав за ними. Прямо по центру куреня стояло велике ліжко з балдахіном. Біля нього на підлозі лежали очеретяні циновки.

Вірус розповів, що його тоді схопили, принесли сюди, а якийсь дідок подивився на нього і сказав: "Маюмба!". Відтоді Федько став вождем. Його помили, нагодували, усе показали. Тих двох крокодилів Вірус назвав Сірком і Бровком.

Згадавши, скільки часу в них і рісочки в роті не було, хлопці жадібно накинулися на їжу. Гаматі жував помаленьку та розважливо. В джунглях йому поживи не бракувало. Та й вважав він себе набагато розумнішим і мудрішим за своїх нових друзів, а тому й

поводився відповідно!

Пообідавши, друзі вийшли на вулицю. За ними повагом викотився Федько. Ніхто не звертав на прибульців ніякої уваги, поки вони гуляли селищем. Але тільки-но друзі наблизились до джунглів, їх не випустили.

Вже сутеніло. Хлопці хотіли спати. Один з пігмеїв, той, що вкрав одяг у Петрика, показав хлопцям наскельні малюнки. На одному була постать, схожа на Віруса, якій поклонялися. А на наступному малюнку четверо малорослих вояків несли зв'язаного Вірусового родича до озера, з якого стирчала голова невідомої, схожої на великого динозавра, потвори. Хлопці не розглянули всіх малюнків, бо пішли спати. Вірус пішов до своїх "королівських палат".

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 13

Першим прокинувся Сашко і вийшов на вулицю. Але з корінного населення не було ні душі! Навіть крокодилів не було. Він підійшов до Федькового куреня. Віруса не було. Сашко почав хвилюватися. Він пішов і розбудив Петрика. Сашко розповів про свою ранкову прогулянку. Усе це було досить підозріло. Тут біля входу почулось якесь шарудіння, й до куреня просунулась розкуйовджена чорна голова. Це був їхній вчорашній знайомий у Петриковому одязі. На ньому лишилася тільки хлопчикова сорочка. А штани він віддав Петрикові. Курдупель схопив Професора за руку та кудись потягнув. Хлопці побігли за тубільцем.

На відкритій ділянці перед озером на кам'яній плиті лежав зв'язаний Вірус. Навколо нього німо витанцьовували в дивному танці чи не всі жителі селища. Рильце у Віруса було чимось замотане, тож він не міг видати ні звуку. Усі пігмеї на секунду завмерли. Їхні голови повернулись до озера, і вони застигли в чеканні чогось невідомого та невидимого. Враз з їхніх горлянок вирвався стоголосий крик. Тубільці почали репетувати, зчинився справжній гармидер. З озера вистромила велика плеската голова. Пащека водяного чудовиська була широко відкрита, показуючи великі жовті зуби. Тубільці кричали: "Маюмба!". Віруса понесли ближче до води.

Маюмба, висунувши довгу шию, потягнувся до берега. Тубільці з острахом піднесли до нього Віруса. Потвора роззявила пащеку ще ширше, тихенько рикнула (мабуть, від задоволення) та акуратно схопила Федька зубами. Потім розвернулася і почала плавно занурюватись у воду.

Розділ 14

І тут раптом з неба налетіла папуга Гертруда, кинулась на чудовисько, намагаючись вихопити Віруса. Але Маюмба, показавши хорошу реакцію, відсмикнув голову. Гертруда знову полетіла на ворога і гострим дзьобом вцілила прямо в маленьке око. Від болю чудовисько в ту ж секунду випустило Віруса з пащі і закричало. Гертруда дзьобнула Маюмбу в друге око. Той повалив декілька дерев, що росли ближче до води.

Маленькі чорні чоловічки втекли. Першим оговтався Біленький. Він кинувся до

берега, схопив на руки Віруса. Гаматі та Професор рвонули до Біленького. Дикобраз добіг першим. Одним змахом медальйона, що теліпався в нього на шиї, він розрізав пута на Вірусових кінцівках та швидким рухом зірвав зав'язки з його мордочки. Федько все ще не міг оговтатися після пережитого переляку.

Гертруда кинулась до Віруса. Але на її шляху став войовничий Гаматі. Птаха розправила крила. Гаматі почекав, поки вона наблизиться, трохи відступив убік, нібито легенько схопив її за лапу і в падінні потягнув за собою. Секунда – і Гертруда зі скрученими крилами лежала на землі з дикобразом на спині, а той в'язав її шворкою незамінного медальйона.

Папуга щось зневажливо кричала, намагалася вирватись, але марно.

Вірус за цей час трошки прийшов до тями, побачив Гертруду і сховався за Петрикову спину. Хлопці сказали Гаматі кидати папугу і тікати з ними. Але дикобраз сказав: "Не можу я йти з вами, зірвало мені даха! Подобається Гаматі смілива ця птаха!". Сашко згадав, що й сам закоханий в Марічку, тож попрощався з дикобразом. До них приєднався Професор, який намагався своїми руками охопити обох одразу. А знизу, між ногами, вже протискувався Вірус, який і собі хотів долучитися до гурту. Гаматі відвернувся, ховаючи в очах біль від розставання, та пішов до Гертруди.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 15

Хлопцям з Вірусом знову заступив дорогу Великий Джек зі своїми чотирма помічниками. Зустріч ця не віщувала друзям нічого доброго, і вони це добре розуміли.

Один із піратів став наближатися до трійці. Шаблею він зробив різкий випад. Шаблюка зачепила руку Біленького, і з неї потекла червона цівка. Великі краплі крові падали на землю і розпливалися рудою плямою. Інші пірати оточили друзів і почали стискати коло. Відбиватися було марно, тож хлопці, завжди готові до жорстокої боротьби, тепер геть занепали духом.

Враз нападники вражено зупинились і позадкували. Хлопці оглянулись і побачили над собою велику чорну хмару, яка щосекунди роздувалася. Голосом Віруса вона сказала: "Зараз я покажу, як моїх друзів кривдити! Та я вам усі мізки відформатую! Дорогу в кібер-простір забудете!".

Але пірати досить швидко оговтались і знову пішли в атаку. Друзі заплющили очі та подумки попрощалися з життям. Однак за секунду пролунав страшний вибух. Приголомшених хлопців підняло в повітря, кілька разів перевернуло і кинуло на землю...

...Біленький розплющив очі у своїй кімнаті! Він побачив Професора, який теж починав приходити до тями. На екрані комп'ютера миготів напис: THE END. Петрик зірвався з підлоги і зарепетував: "Ура!". Обдивившись навкруги, Біленький не побачив Федька. Сашко зрозумів, що це Вірус ціною свого життя врятував їх від піратів. Вірус,

який усього боявся, весь час тремтів і скиглив! Радість у хлопців кудись щезла, на очі набігали сльози.

Та раптом у хлопців за спинами заговорив Вірус, який дуже хотів їсти. Хлопці знову раділи.

Розділ 1

Саме так, це дійсно перший розділ.

І це зовсім не помилка, а витівка вже відомого вам віруса, який переніс сюди початок наступної книжки. Вам доведеться змиритися з цим і довідатись про нові пригоди Сашка, Петрика та Федька.

Сашко Біленький набурмосено сидів за комп'ютером. Адже тепер його дражнитимуть "Анти-анти-вірусом", ще й Галина Петрівна з класу вигнала! А Марічка Петренко сміялась з нього! На ліжку сидів Вірус і казав, що ні в чому не винен.

А Сашко всоте пригадав те, що відбулося сьогодні у школі...

...Це був нічим не примітний ранок. Після пережитих разом із Петриком та Федьком пригод Біленький ішов до школи з радістю. Хлопець збирав у рюкзак книжки та зошити. Вірус уже теж прокинувся і вилежувався на ліжку. Він думав, що робитиме цілий день без Сашка.

По Сашка зайшов Петрик. У школі однокласник сказав, що замість математики буде факультатив з інформатики! А вчительку інформатики Галину Петрівну любили всі без винятку. Вона була молоденька – тільки після інституту, ніколи не підвищувала голос і нормально сприймала витівки школярів.

У клас зайшла Галина Петрівна. Школярі радісно привітали її і приготувалися слухати. Вчителька почала розказувати про шкоду вірусів для комп'ютерів. І вже почала: "Віруси-це...". "...прекрасні створіння! Вони дуже ніжні і турботливі!" — почулося від парти, за якою сиділи Біленький з Професором. Почервонівши як рак і нічого не розуміючи, Сашко глянув на друга, але той тільки кліпав здивованими очима. Галина Петрівна осудливо подивилася на Сашка, помовчала кілька секунд та повела далі. "Віруси – це шкідливі програми, які можуть знищити або пошкодити інформацію на ваших жорстких дисках. Для того, щоб цьому запобігти...". " ...необхідно ставитися до них лагідно, вчасно годувати та влаштовувати змістовне дозвілля!" — лунало від парти Сашка. Хлопець розумів, що в його рюкзаку сидить Федько. Вчителька почала нервуватись.

Час від часу хтось із однокласників обертався до Сашка і ехидно посміхався, показуючи якісь незрозумілі знаки. Навіть Петрик відсунувся від нього на край парти. "...антивірусні програми, розроблені для того, щоб..." — говорила вчителька. "...вбити все прогресивне! Все, що несе людям радість і цікаві пригоди! ГЕТЬ АНТИВІРУСИ! ХАЙ ЖИВУТЬ ВІРУСИ!" — несподівано заверещало з-під парти, аж увесь клас здригнувся.

Ну, тут уже не витримала навіть Галина Петрівна! Вона мовчки підійшла до Біленького, взяла його за руку, допомогла повісити на спину рюкзак та підвела до виходу. Усі учні без винятку (навіть Петрик) голосно зареготали. А однокласник Монтицький сказав, коли виводили Сашка: "Позбулися анти-анти-віруса!".

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*